

[Tommy Dinesen]

for det socialdemokratiske forslag. Der har været flere sympatitilkendegivelser vedrørende SFs forslag, så skal der noget igennem, synes jeg, at Socialdemokratiet skal stemme for SFs forslag, hvis endelig det skulle være det. Men det er ikke det afgørende, og det er selvfølgelig for at drille, jeg siger det. Det, der er det afgørende, er, at der sker noget på området.

Med hensyn til de ting, der ellers ligger i det socialdemokratiske forslag, kan jeg sige, at vi er enige og vil støtte dem; det har vi sagt fra denne talerstol før.

Fru Hanne Severinsen var inde på, at man kunne give oplysning på arbejdspladserne. Det foregår i vid udstrækning i dag, men det, der er problemet, er, som jeg har været inde på før: mister folk deres arbejde, hvis de er i en faregruppe eller en risikogruppe? Hvis der skal være nogen gavn af oplysning på arbejdspladsen, må man støtte kvinder, der bliver gravide, således at de kan få en skåneplads eller få understøttelse i den tid. Ellers hjælper det ikke ret meget med oplysning, fordi de så skal have oplysning om, at de ikke må blive gravide, og jeg ved ikke rigtig, hvordan de kan overholde det.

Hr. Frank Pedersen var inde på, at man skulle vente, og hr. Kinch-Jensen støttede forslagene. Fru Birgith Mogensen mente også, at man skulle vente. Til slut var hr. Dohrmann inde på, at det var nogle kostbare retsager. Ja men det dér med, om det er kostbart eller hvad, er altså ikke afgørende. Jeg ved godt, at det måske er afgørende for Fremskridtspartiet.

Jeg vil godt gentage, at jeg håber, at vi finder ud af noget på det her område forholdsvis hurtigt. Det har været noget mærkeligt at stille spørgsmål på de her områder. Bl.a. spurgte jeg justitsministeren, om et foster er en del af en kvindes krop. Det ville justitsministeren ikke sige at det ikke er. Samtidig er der en forskel, hvis man sammenligner med en trafikulykke, hvor en gravid kvinde, der omkommer, føder et barn. Det barn kan godt være arveberettiget. Derfor må man acceptere, at det, der gælder, når det er arvesager, det drejer sig om, også må gælde, når det er arbejdsskadesager.

Formanden:

Ordføreren vedrørende lovforslag nr. L 44 angående forslag til lov om ændring af lov om arbejdsskadeforsikring, hr. Taanquist, har ordet.

Taanquist (S):

Der har jo været mange positive bemærkninger om forslagene, og det vil jeg gerne sige tak for. Jeg opfattede også socialministeren som positiv, i hvert fald i en række henseender. På andre områder måske lidt mere negativ, end jeg havde håbet.

Socialministeren sagde på et tidspunkt, at loven nu havde virket i 10 år. Jeg mener kun, det er 8 år, men det skal nu ikke skille os ad. Og så virker den nok i fremtiden. Nej, den virker ikke i fremtiden. Det har vist sig, at der ikke er noget galt med loven, som den blev vedtaget, men der har været en enorm udvikling i den del af arbejdsskaderne, der hedder de erhvervsbetingede lidelser, og derfor skal der nu gøres noget ved loven, det kan ikke vente længere.

Også hr. Kinch-Jensen var inde på, at det havde været meget længe undervejs. Ja, men vi har jo også adskillige gange i løbet af de sidste to år i form af spørgsmål og andre ting spurgt socialministeren, om ministeren ville gøre noget ved sagen, og vi har fået negative svar indtil nu. Ja, selv vedrørende det område, hvor socialministeren nu er mest positiv, nemlig fosterskaderne, har vi tidligere fået et negativt svar fra socialministeren. O.k., det var den tidligere socialminister, og det kan godt være, at tingene har ændret sig. Derfor har vi været nødt til nu at komme med det forslag, vi her kommer med, for nu er tiden altså til at ændre det.

Nogle har været inde på udgifterne ved det. De påhviler selvfølgelig arbejdsgiveren, det er helt klart, uanset om det er en privat eller en offentlig arbejdsgiver. Det er, som det skal være. Men hensigten er ikke først og fremmest at pålægge arbejdsgiveren nogle udgifter. Hensigten er at skabe et bedre arbejdsmiljø, og det gør vi kun ved at fortælle arbejdsgiveren, at det koster noget at have et dårligt arbejdsmiljø. Derfor vil vi gøre det helt klart for arbejdsgiveren, at alle de udgifter, produktionen skaber, skal ledes tilbage til produktionen igen. Og hvis en arbejdsgiver ikke sørger for, at arbejdsmiljøet er i orden, må han betale for det.